

Видели смо на примеру Башара ал Асада како за неколико дана неко може да изгуби све полуге моћи у земљи. Тада и подршка кључних стратешких партнера у одсудном тренутку може да изостане и да се сведе на то да ће му обезбедити одступницу и авио-карту у једном правцу.

Кад диктатор годинама даје све што моћнији партнер тражи, дође тренутак кад више нема шта да понуди, а тај старији брат има преча посла на другој страни.

Не знам да ли је баш све тако било у односу Асада са Путином, али сведочили смо изостанку одлучније реакције Москве у циљу очувања режима свог савезника на Блиском истоку. Путину је ипак, био пречи интерес Кремља и фронт у Украјини.

Брзо се те промене десе. Некако одједном. Слично као кад су Американци објавили да ће се повући из Авганистана. За врло кратко време након те објаве имали смо талибане у Кабулу.

Председник Србије Александар Вучић партнер је и политичког Истока и Запада, или барем тако жели да се представи. Верујем да му се стезао желудац када је видео како су Руси пустили Асада низ воду.

Зато он и игра на резервну карту.

На оне партнере због којих је чинио уступак за уступком по питању Косова. Дао га је, ал' ништа није потписао. Све због политичке подршке.

Колико ће још Вучић моћи да даје? Нема у тим међународним односима пријатељстава. Интереси управљају односима држава

Увео их је у енергетски сектор.

Лобира за њихове фирме да почну да копају литијум у долини Јадра, затим производе батерије и електричне аутомобиле, узму профит, а заузврат запосле наше рударе, јефтину радну снагу. Дали смо зграду Генералштаба коју су у агресији 1999. срушили амерички авиони баш породици америчког изабраног председника Доналда Трампа да докрајчи оно што нису успеле бомбе и на том месту направи луксузни хотел, казино и остале садржаје за одмор, забаву, рекреацију и швалерацију.

Па смо укинули мораторијум на нуклеарну енергију, да би Французи могли да граде нуклеарне електране или складиште нуклеарни отпад. Уз то ћемо им исплатити цирка 2,5 милијарди евра за авионе „рафале“. Изгледа је Вучићу подршка Макрона била неопходнија него Хрватима, који су се као чланица НАТО и ЕУ одлучили за половне француске авионе за упола мању цену. Дадосмо и неко милионче за обнову Нотр дама.

И даје Србија, односно њен председник, ко весела радодајка и навикава партнере на такав однос. Кад год им нешто треба, овај наш ко углађени батлер буде на услузи.

А где је нешто заузврат? Заједница српских општина, на пример. Шта је са преговорима са ЕУ и преговарачким поглављима?

Колико ће још Вучић моћи да даје?

Нема у тим међународним односима пријатељстава. Интереси управљају односима држава.

Тако је и Кремљ подржавао и бранио Асадов режим док нису проценили да ће даље упуштање у ту авантуру да нанесе штету њиховим националним интересима. То је тако. Нема љутиш. Чим неко изгуби употребну вредност, препуштен је самом себи и инстинкту за преживљавање. Није важно да ли је с друге стране Москва или Вашингтон.

У циљу амортизације евентуалне промене односа према кључним спољнополитичким факторима, режимска гласила су истог дана када је одјекнула вест о збацивању Башара сл Асада почела да прилагођавају наратив. „Тешко оном кога Руси бране“, па онда „Народе, уздај се у своју државу! Русија је напустила Сирију и Асада, а Америка се за своје савезнике бори брутално и до краја“. Све то у гласилима у којима сте само четири дана раније могли да прочитате „Победа! Башар потукао терористе, Турци и Амери доживели тежак пораз“.

И да не идемо даље, већ је прилично јасно да се сви режимски медији уређују из једног центра те своје наслове и уређивачку политику прилагођавају тренутним потребама режима, који је недељама под притиском улице који се благо појачава.

Треба сад објаснити свом бирачком телу (великим делом проруског политичког сентимента) да су могући неки заокрети у спољној политици. И онда као што се годинама на тим страницама разливала братска српско-руска љубав, сад имате претеривања у смислу да се САД за своје савезнике „бори брутално и до краја“. Америка је озбиљна држава и сила, тако да би се пре могло рећи да су спремни да залегну за савезнике све док у томе виде своје интересе и не угрожавају их.

Упоредо ће се појачати разноразна писанија о новцу који добијају демонстранти, те како Вучић није Асад јер он има и чврсту подршку Запада. Чак је Вучић лично имао потребу да поручи како он није Асад, те да неће напуштати Србију.

Међународна подршка неком лидеру или пак прича о њој не значе много кад у земљи прокључа.

У Србији је многима прекипело након пада надстрешнице при чему је живот изгубило 15 људи. Велика вероватноћа да су за ову трагедију криви корупција и немар. Нарочито су незадовољни млади.

Међу студентима кључа.

Хоће младост да нормално доживи старост и показују целој нацији која је заглибила у хипокризију како се за то бори. Један по један факултет се придружују побуни, а чини ми се да су и адвокати зрели за уличну побуну. Сутра 11. децембра према одлуци Адвокатске коморе Србије обуставља се рад адвоката на територији целе Србије.

Протест су најавили и пољопривредници. Грудва се закотрљала.

Ако побуна преживи празнике, готово сам сигуран да ће Вучић ићи на ванредне изборе јер су кампање његов терен.

А онда, поново следи борба за испуњавање препорука ОДИХР у вези са изборним условима. Знаш да има опозиционара који би поново под било каквим условима изашли на изборе да обезбеде Вучићу чисту и легитимну победу. Али то у случају распламсавања побуне неће бити лако, јер су их студенти провалили. А студенти су у праву, рекао је друг Тито.

(Нова.рс)